

زندگی با به امید ظهور

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: لوقا ۱۸: ۱ تا ۸؛ متی ۲۴ - ۲۵؛ اول قرنتیان ۱۵: ۱۲ تا ۱۹؛ جامعه ۸: ۱۴؛ ۱۲: ۱۳ و ۱۴؛ مکاشفه ۲۱: ۱ تا ۵؛ ۲۲: ۱ تا ۵.

آیه حفظی: « پس، برادران عزیزم، ثابت و استوار بوده، همواره با تمام وجود به کار خداوند مشغول باشید، زیرا می‌دانید زحمت شما در خداوند بیهوده نیست » (اول قرنتیان ۱۵: ۵۸).

عیسی مسیح ملکوت خداوند را یک واقعیت برای زمان حاضر اعلام کرد که ما می‌توانیم امروزه بخشی از آن باشیم. او شاگردان خود را فرستاد تا همین خبر را اعلام کنند و پادشاهی او را از طریق موعظه انجیل و با خدمت به دیگران برسانند؛ به این ترتیب، همانطور که نجات را به ریگان دریافت کردند آن را به رایگان به دیگران بخشند (متی ۱۰: ۵ تا ۸ را ببینید).
اما عیسی مسیح همچنین بطور شفاف اعلام کرد که پادشاهی او، نوع دیگری از پادشاهی است - « پادشاهی من از این جهان نیست » (یوحنا ۱۸: ۳۶) - و هنوز این پادشاهی کاملاً بر روی زمین نیامده است. با پوشیدن بدن جسمانی، خدمت، مرگ و قیام از میان مردگان، پادشاهی خداوند بر روی زمین آغاز شد، اما عیسی مسیح همچنان منتظر زمانی بود که پادشاهی او بطور کامل جایگزین پادشاهی های این جهان شود و خداوند بطور کامل بر روی زمین سلطنت کند.

به تعبیری، ادونتیسست ها - کسانی که در انتظار بازگشت دوباره مسیح و سلطنت خداوند هستند - مردم امیدواری می‌باشند. اما این امید تنها بخاطر انتظار برای یک دنیای جدید نیست. در حالی که همیشه امید به آینده نگاه می‌کند، امید به زمان حال منتقل می‌شود. ما با چنین امیدی در حال حاضر زندگی می‌کنیم اما همانطور که در انتظار آینده ، به سعی و تلاش ادامه می‌دهیم، تا جهان آن گونه که انتظار داریم، روزی بطور مناسب تغییر یابد.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت روز ۲۳ شهریور - ۱۴ September آماده شوید.

« خداوندا تا کی! »

در سراسر کتاب مقدس، فراخوان های مکرری از طرف قوم خداوند وجود دارد - به ویژه کسانی که برده داری، تبعید، ظلم و ستم، فقر و یا بی عدالتی و مصیبت های دیگر را تجربه کرده‌اند - برای مداخله خداوند در زندگی‌های آنان، وجود دارد. بردگان در مصر، اسرائیلیان در بابل، و بسیاری دیگر از خداوند خواستند که درد و رنج آنان را ببیند و بشنود و در حل این معضل به آنان کمک کند. و کتاب مقدس نمونه های مهمی از اقدامات خداوند را برای نجات و احیاء مردمش نشان می‌دهد و حتی گاهی از ستمگران و دشمنان آنان، انتقام آنان را گرفته است.

اما این رهایی ها معمولاً کوتاه مدت بوده است و انبیاء مختلفی این کار را در جهت مرحله نهایی که خداوند خودش مداخله کند ادامه دادند، تا هنگامی که خداوند ضربه نهایی را به شیر بر وارد نموده و به بدی بر روی زمین پایان دهد و ضعیفان را سر بلند کند. در همین حال، این انبیاء ادامه دادند و فریاد خود را برآوردند، « خداوندا تا به کی؟ »، برای مثال، فرشته خداوند در مورد زمان تبعید اسرائیل پرسید، « ای خداوند لشکرها، تا به کی رحمت خود را از اورشلیم و شهرهای یهودا که در این هفتاد سال بر آنها خشمگین بودی، دریغ خواهی کرد؟ » (زکریا ۱: ۱۲).

کتاب مزامیر پر از ضجه و التماس در مورد رفاه ظاهری و خوشبختی گناهکاران و شیران است در حالی که عادلان مورد سواستفاده و استثمار قرار گرفته‌اند و فقیر هستند. نویسندگان مزمور مکرراً خداوند را صدا کرده و خواهان مداخله او شدند، و معتقد بودند که جهان، آن جهانی نیست که خداوند منظور نظرش بود و می خواست تا به آن صورت باشد، و باعث شود که فریاد های ناله و زاری انبیاء و ستمدیدگان بلند شود. خداوندا تا به کی؟ « (نگاه کنید به مزمور ۹۴: ۳ تا ۷).

به یک معنا، بی عدالتی در میان کسانی که به خداوند متعال معتقد هستند و برای کسانی که خواهان عدالت برای همه مردم او هستند، سخت تر است. همیشه قوم خداوند در برابر بدی در جهان احساس بی تابی خواهند داشت - و سکوت ظاهری خداوند دلیل دیگری برای این بی قراری است. بنابراین، برخی اوقات سوالات انبیاء صریح و تند بوده است: « خداوندا، تا به کی فریاد برکشم و تو نشنوی؟ یا نزد تو فغان برآرم که «خشونت!» و نجات ندهی؟ » (حَبَقُوق ۱: ۲).

فریاد مشابهی در عهد جدید بلند است، جایی که حتی خود خلقت به عنوان عاملی برای نالیدن به حضور خداوند برای نجات و احیاء دوباره آن به تصویر کشیده شده است (ببینید رومیان ۸: ۱۹ تا ۲۲). در مکاشفه ۶: ۱۰، این ناله - « خداوندا تا به کی؟ » - از جانب کسانی که به خاطر ایمان خود به خداوند به شهادت رسیده‌اند، بر می خیزد. اما

این همان ناله ای است که از خداوند می خواهد تا از جانب ستمدیدگان و افرادی که تحت آزار و جفا هستند، مداخله و اقدام کند.

لوقا ۱۸: ۱ تا ۸ را بخوانید. عیسی در مورد پاسخ خداوند به گریه و دعای قوم خودش برای اقدام از جانب آنها، چه گفت؟ این اقدام چگونه، با ایمان مرتبط است؟

۱۸ شهریور

دوشنبه

نوع خاصی از امید

مذهب اغلب مورد انتقاد قرار گرفته بخاطر این که گرایش دارد تا ایمانداران را از زندگی حاضر دور کند و به زندگی پس از مرگ هدایت نماید. انتقاد این است که تمرکز به دنیایی دیگر نوعی شک گرائی تقدیس شده می شود و ایمانداران از دنیا و جامعه کمتر بهره مند می شوند. در زمان هایی ایمانداران خود را در معرض انتقاد قرار داده اند، و حتی گاهی اوقات این گونه نگرش ها و رفتار ها را مورد ترویج، موعظه، و به آن جامه عمل پوشانیده اند.

و همچنین، نمونه های وحشتناکی از کسانی داریم که در قدرت هستند، کسانی که به فقرا و ستمدیدگان می گویند که در حال حاضر غم و اندوه را بپذیرید زیرا وقتی که مسیح باز گردد، همه چیز درست خواهد شد.

بله، دنیای ما گناه سقوط کرده، در هم شکسته، و مکان غم انگیزی شده است و زمانی فرا خواهد رسید که خداوند همه چیز را درست کند و هیچ اشتباه یا خطایی وجود نخواهد داشت؛ هنگامی که او به بی عدالتی، درد، غم و اندوه پایان می دهد؛ و هنگامی فرا خواهد رسید که او این اختلال و آشفتگی حال حاضر را با پادشاهی پر جلال خودش جایگزین خواهد کرد. و بالاخره، بدون امید، بدون آن وعده نجات، ما واقعاً هیچ امیدی نخواهیم داشت.

در موعظه او در خصوص پایان جهان (ببینید، متی ۲۴ و ۲۵)، عیسی فقط قسمت اول موعظه خود را به تفصیل در مورد نیاز به فرار اختصاص داد، و حتی به این نکته اشاره کرد « اگر آن روزها کوتاه نمی شد، هیچ بشری جان سالم به در نمی برد. اما به خاطر برگزیدگان کوتاه خواهد شد » (متی ۲۴: ۲۲). اما این مقدمه ای برای توضیح او درباره اهمیت وعده های خداوند است. صرفاً تمرکز - یا حتی عمدتاً - بر روی « فرار » جنبه ای از امید مسیحی به آینده است که برخی از نکات عمیق تری را که عیسی به آن اشاره می کرد را نادیده می گرفت.

متی ۲۴ و ۲۵ را بخوانید. مهم ترین نکاتی که شما از خواندن این موعظه عیسی در می یابید، چیست؟ چگونه شما راهنمایی ها و سفارشات عیسی برای چگونگی زندگی ما در زمان انتظار برای بازگشت او را خلاصه می کنید؟

آنچه که در مورد آینده به آن اعتقاد داریم مفهوم بزرگی برای چگونگی زندگی ما در حال حاضر است. اعتماد و اتکاء خوش بینانه به وعده های خداوند درباره آینده ای که او برای جهان ما در نظر دارد، باید متشکل از تعامل پرتکاپو، و جرقه ای برای زندگی شود که غنی و پر معنا و اثرگذار در دیگران باشد.

چگونه امید و وعده بازگشت مسیح، در نحوه زندگی ما به ویژه در زمینه کمک به نیازمندان می تواند تاثیر بگذارد؟

۱۹ شهریور

سه شنبه

امید رستاخیز

امید مسیحیان برای آمدن دوباره مسیح فقط به دلیل به دنبال آینده ای روشن بودن نیست. برای مسیحیان اولیه، قیام عیسی مسیح، به حقیقت وعده بازگشت دوباره او در پایان زمان، اطمینان می بخشید و آن را ثابت کرد. اگر او توانست بعد از مرگ زنده شود - که خود آنان شاهد آن بودند - مطمئناً او برای تکمیل پروژه زدودن و پاک کردن گناه و اثرات آن و احیای دوباره جهان باز خواهد گشت (اول قرن‌تیاں ۱۵: ۲۲ و ۲۳ را ببینید). برای پولس رسول، قیام عیسی مسیح از مردگان، عنصر اصلی امید به ظهور دوباره او بود. او حاضر بود که اعتبار همه آنچه را که در موردش موعظه می کرد، مشروط و منوط به علت این معجزه طلایی در حکایت عیسی مسیح کند: «و اگر مسیح برنخاسته، ایمان شما باطل است و شما همچنان در گناهان خود هستید» (اول قرن‌تیاں ۱۵: ۱۷). در مورد کلمات او در این آیه و اینکه چقدر قیام مسیح برای همه آنچه که ما برای آن امید داریم مهم است، فکر کنید.

اول قرن‌تیاں ۱۵: ۱۲ تا ۱۹ را بخوانید. چگونه می خواهید برای بی ایمانان شرح دهید که چرا حقیقت رستاخیز مسیح، محور اساسی امید مسیحی است؟

شاهدان قیام مسیح به اولین شاگردان او مبدل شدند. همانطور که مشاهده کردیم، عیسی مسیح آنها را از قبل فرستاده بود تا پادشاهی خداوند را به همگان اعلام و اجرا کنند (ببینید متی ۱۰: ۵ تا ۸)، اما مرگ مسیح اشتیاق، شجاعت، و امید آنان را درهم شکست. تجمع بعدی آنها (متی ۲۸: ۱۸ تا ۲۰)، که با قیام مسیح و آمدن قدرت روح القدس با آنها همراه بود (ببینید اعمال رسولان ۲: ۱ تا ۴)، آنان را در مسیر تغییر دنیا و زندگی در پادشاهی خداوند که عیسی مسیح آن را بنا کرده بود، قرار داد. ایمانداران اولیه که از قدرت و ترس مرگ آزاد شده بودند، و شجاعانه در نام عیسی مسیح

زندگی می کردند و ایمان خود را به اشتراک می گذاشتند (بطور مثال ببینید، اول قرنیتیان ۱۵: ۳۰ و ۳۱). شیطان که مرگ و نیستی را به ارمغان می آورد، همان شیطانی است که رنج، بی عدالتی، فقر و ستم را در تمام اشکال خود به ارمغان می آورد. با این حال، به خاطر عیسی مسیح و پیروزی او بر مرگ، تمام اینها روزی به پایان خواهد رسید (اول قرنیتیان ۱۵: ۲۶).

در پایان، مهم نیست که ما به چه کسی کمک کرده ایم، به هر حال همه آنها سرانجام خواهند مُرد. این حقیقت تلخ، درباره اینکه چقدر مهم است که به دیگران اجازه بدهیم در مورد امیدی که آنها می توانند از مرگ و قیام مسیح بدست آورند بدانند، به ما چه می آموزد؟

چهارشنبه

۲۰ شهریور

امید داوری

جامعه ۵: ۱۴ را بخوانید. به چه طریق هایی می توانید واقعیت قدرتمند و ناخوشایند آنچه را که در اینجا نوشته شده است ببینید؟

در حالی که درد و رنج، ظلم و ستم و مصیبت به اندازه خودشان سخت هستند، ولی آسیب و یا توهین، سخت تر خواهند بود اگر به نظر برسد که بی معنا و پوچ و بدون علت بوده اند. تحمل غم و اندوه بی معنی و مهمل خیلی سخت تر از تحمل اصل آن است. دنیا بدون ثبت اعمال انسان ها و داوری نهایی، بیهودگی ظالمانه ای است. جای تعجب نیست که نویسندگان قرن بیستم ناباور به خدا به « پوچ گرائی » درباره آنچه که آنها در باره وضعیت بشر معتقد بودند تاسف خورده اند. بدون هیچ امیدی به عدالت، بدون هیچ امیدی به داوری، هیچ امیدی که چیزی درست بشود وجود نخواهد داشت، و در واقع دنیای ما، جهانی پوچ و بی معنا خواهد بود.

اما ناله ها و شکوه های جامعه ۸: ۱۴، پایان حکایت نیست. ناگهان سلیمان در پایان شکایت خویش تغییر عقیده می دهد. در میان ضجه و زاریش در مورد پوچی و بی معنا بودن دنیا، او می گوید، اساساً: یک لحظه صبر کن، خداوند داوری خواهد کرد، بنابراین همه چیز بی معنا و پوچ نیست؛ در حقیقت، اکنون همه چیز و همه کس اهمیت و معنا دارد.

جامعه ۱۲: ۱۳ و ۱۴ در مورد چگونگی اهمیت به کارهایی که انجام می دهیم، چه چیزی به ما می گوید؟

امید به داوری به آنچه که هر کس در مورد ماهیت اصلی طبیعت، خدا و جهانی که در آن زندگی می‌کنیم و به آن معتقد هستیم مربوط می‌شود. همانطور که مشاهده کردیم، کتاب مقدس تاکید می‌ورزد تا در جهانی زندگی کنیم که خدا در ابتدا خلق کرد، اما دنیا به گمراهی افتاد و خداوند در راستای نقشه نجات خود تلاش می‌کند تا از طریق زندگی و مرگ مسیح آن را مجدداً احیا کند. داوری خداوند بخش مهمی از هدف او برای قرار دادن جهان در مسیر درست آن است. برای کسانی که در زمان‌های آخر از اشتباهات دنیا به آنان آسیب و ضرر می‌رسد، کسانی که نادیده گرفته شده‌اند، بی‌رحمی به آنان شده، و ستم‌دیدگان، مطمئناً وعده داوری مزده خوبی است.

این به چه معنا است که شما بدانید که، روزی به طریقی که حتی نمی‌توانیم تصور کنیم، عدالتی که برای مدت بسیار طولانی منتظرش بوده‌ایم در نهایت اجرا خواهد شد؟ چگونه می‌توانیم به این وعده‌ها امیدوار باشیم؟

۲۱ شهریور

پنجشنبه

بیش از این، اشک و دردی نخواهد بود

مکاشفه ۱:۲۱ تا ۵، ۱:۲۲ تا ۵ را بخوانید و کمی زمان صرف کنید تا تصور کنید که زندگی به آن صورتی که در اینجا توصیف شده است، چگونه خواهد بود؟ چرا دشوار است که زندگی بدون گناه، مرگ و درد و اشک را تصور کرد؟

توصیف کتاب مقدس از زندگی ما بعد از نابودی گناه، بدون شک فوق‌العاده و باشکوه است و بدون شک و بطور آشکارا نشان دهنده آن چیزی است، که منتظر آن هستیم. حتی در این آیات، توصیف‌ها بیشتر در مورد چیزهایی است که در آنجا وجود نخواهد داشت. هنگامی که این دنیا همه آن چیزی است که ما در باره هستی می‌دانیم، این می‌تواند سخت باشد که زندگی بدون درد و رنج، مرگ و ترس، و بی‌عدالتی و فقر را تصور کرد.

نه تنها این چیزها وجود نخواهد داشت، بلکه این آیه، یک لمس و توجه از طرف شخص خود مسیح را هم به آن اضافه می‌کند: «او هر اشکی را از چشمان آنها پاک خواهد کرد» (مکاشفه ۴:۲۱). در زمینه آن کسانی که نجات یافته‌اند، رحمت خداوند را برای آن کسانی که در طول تاریخ بشری رنج می‌برند در این یک جمله کامل می‌شود. او نه تنها به رنج و عذاب آنها پایان می‌دهد، بلکه شخصاً اشک‌های آنان را پاک می‌کند. در اثر یک زندگی گناه‌آلود و یک دنیای ظالمانه و بی‌انصاف، همه چیز از بین رفته و

آسیب دیده، اما، ما می توانیم ببینیم که در کتاب مکاشفه به فرآیند التیام و بهبودی همه ما، کسانی که به طرق مختلف قربانی گناه بوده ایم، اشاره می کند. در توصیف درخت حیات، یوحنا توضیح می دهد: « و برگهای آن برای شفای قومها بود » (مکاشفه ۲۲: ۲). باز هم خداوند درک خود را از، و محبت خود را برای آنچه که به معنای انسان بودن، احساس داشتن، تجربه کردن، گواه بودن و حتی در بدی این جهان دخیل بودن است را نشان می دهد. نقشه او برای احیای مجدد جهان ما، شامل احیا و التیام هر یک از ماست. تا آن زمان، ما به دنبال آن هستیم تا هر آنچه که میتوانیم، با قدرت عیسی مسیح انجام دهیم، ما سهم خود را در این راه انجام می دهیم، هر چند که ممکن است کاری که ما انجام می دهیم سهم کوچکی برای خدمت کردن به کسانی باشد که در اطراف ما نیازمند هستند ولی به هر حال ما باید هر آنچه که در توان داریم با نوع خاصی از تواضع و فروتنی و فداکاری و عشق، همانطور که عیسی وقتی بر روی زمین انجام می داد ما هم انجام دهیم.

البته، با وجود تلاش های ما، هنوز اوضاع جهان بدتر و بدتر می شود، عیسی این را می دانست؛ با این حال، این حقیقت او را از خدمت به دیگران باز نداشت و همینطور نباید ما را متوقف کند.

۲۲ شهریور

جمعه

تفکری فراتر: بخوانید، «الِن جی وایت»، “Called to Reach a Higher Standard”, “صفحات ۳۰۹ تا ۳۲۲، در اعمال رسولان: “Desolation of the Earth”, “صفحات ۶۵۳ تا ۶۶۱، در نبرد عظیم.

« هنگامی که بانگ خداوند به سوی قوم گرفتارش بلند شود، بیداری وحشتناکی برای آن دسته از مردم که همه چیز خود را در نبرد عظیم زندگی از دست داده اند، خواهد بود. در حالی که عفو مشروط برای آنان ادامه داشت، چشم های آنان توسط فریب شیطان بر روی حقیقت بسته شد، و آنان آموزه ها و روش های گناه آلود خود را توجیه کردند. ثروتمندان بر برتری خودشان نسبت به کسانی که در زندگی کمتر کامیاب بودند، می بالیدند؛ اما آنها ثروت خود را با نقض قانون خداوند بدست آورده بودند. آنها سیر کردن گرسنگان، پوشاندن برهنه گان، اجرای عدالت و دوست داشتن رحمت، ... را نادیده گرفتند، آنان روح های خود به ثروت و لذت های زمینی فروختند و بدنبال آن نبوده اند که از طریق خداوند غنی و ثروتمند شوند. نتیجه این می شود که، آنها در زندگی شکست می خورند؛ لذت و خوشی آنها مبدل به تلخی می شود و ثروت و گنجینه های آنان فساد و زوال می پذیرد «الِن جی وایت، نبرد عظیم، صفحه ۶۵۴.

« نبرد عظیم پایان می گیرد. گناه و گناهکاران دیگر وجود نخواهند داشت. کل جهان از گناه پاک خواهد شد. ضربان همهن و خوشبختی حیات، از طریق خلقت بیکران خواهد پیید. از او که همه چیز را خلق کرده است، زندگی و نور و شادی و هر آنچه که

در قلمرو فضای بیکران وجود دارد، سرچشمه می‌گیرند. از ذرات بسیار ریز اتم تا بزرگترین های خلقت در جهان، همه چیز، جاندار و بیجان، در زیبایی بی نظیر و شادی کامل، اعلام می‌کنند که خداوند محبت است «الِن جی وایت، نبرد عظیم، صفحه ۶۷۸.

سوالاتی برای بحث

۱. توضیح دهید، که چگونه آنچه که در این هفته مطالعه کردید، نشان می‌دهد که زندگی در اینجا و در حال حاضر مهم است. آن را مقایسه کنید با این عقیده که بعضی معتقد هستند که «ما نیاز نیست درباره زندگی حال و این دنیا نگران باشیم زیرا خدا همه چیز را در نهایت از بین میبرد و دوباره خلق می‌کند». چگونه ما می‌توانیم مراقب باشیم که با توجه به این حقیقت، یعنی وعده خلقت نو، برای نادیده گرفتن نیازمندان استفاده نکنیم (بالاخره، در پایان، خدا همه چیز را درست خواهد کرد)؟ حتی بدتر، ما چگونه می‌توانیم، مطمئن باشیم که ما یکی از کسانی نشویم که از این حقیقت برای بهره برداری و استثمار دیگران استفاده می‌کنند؟

۲. اعتقادات کلیسای روز هفتم ادونتیست با توجه به نبوت کتاب مقدس انتظار دارد تا شرارت، سختی و درد و رنج فزونی یابد، همانطور که ما به بازگشت دوباره مسیح نزدیک می‌شویم. هنگامی که چنین چیزهایی اتفاق می‌افتد، ما اغلب به متی باب ۲۴ مراجعه می‌کنیم. چگونه باید این مصیبت‌ها را در پرتو روشنائی امیدی که متی باب ۲۵ به ما می‌دهد، ببینیم؟

خلاصه: خداوند اجازه نخواهد داد که شیطان به کارش تا به ابد ادامه دهد. امید بزرگ کتاب مقدس این است که، بازگشت مسیح به کار شیر بر روی زمین پایان خواهد داد، بی‌عدالتی را از بین خواهد برد و جهان را از نو همانطور که قرار بود در اول خلقت آن باشد، دوباره خلق خواهد کرد. بر مبنای قیام مسیح، این امید به ما منتقل شده است و ما را تشویق می‌کند، تا در عین حال که منتظر بازگشت دوباره مسیح هستیم به خداوند و دیگران خدمت کنیم.